

afstraffelse i børneopdragelsen. SF har jo alligevel ment, at det er nødvendigt at lovgive på det her område.

Vi mener, at myndighedslovens bestemmelser om, at forældre har pligt til at beskytte barnet mod fysisk og psykisk vold, må være dækkende. Den historiske udvikling viser da også, at samfundsopfattelsen på det her område er ændret, og denne udvikling vil utvivlsomt fortsætte, uanset om man lovgiver på det her område eller ej. De steder, hvor det går galt i familierne, mener vi altså ikke, at dette beslutningsforslag er recepten til at rette op på disse familier; det tror jeg nu heller ikke SF tror på. Har familien problemer, så bør vi sætte ind på andre områder.

I Det Konservative Folkeparti ønsker vi ikke at kriminalisere forældrene, når der er tale om at revse sine børn. I givet fald: Hvordan skal man sætte grænserne, og hvordan skal man kontrollere lovgivningen? Og er der noget med en øget overvågning? Vi har hørt, at det ikke er det, det drejer sig om, men hvor sætter vi egentlig grænsen?

I dag er der som bekendt grænser for, hvad forældre kan tillade sig. Øver man vold mod sine børn, så går retsmaskineriet i gang, og »bruge vold i opdragelsen«, som jeg hørte SF's ordfører udtrykke det, må man ikke. Målet må i den sidste ende være at beskytte vores børn mod vold, og her mener vi – som sagt tidligere – at vi er dækket af den eksisterende lovgivning.

Jeg synes også nok, at i de eksempler, der har været fremdraget ikke mindst i pressen her på det seneste, er retspraksis jo heller ikke til at komme uden om, såfremt forældre øver vold mod deres børn. Jeg kender lidt til problemstillingen rent praktisk også. Der sker altså en anmeldelse, og forældrene bliver jo dømt. I de sager, der foreligger, idømmes der jo både ubetingede og betingede domme, når det går så galt, som det kan gøre for en familie.

Afslutningsvis kan jeg da sige, at beslutningsforslaget også indeholder bestemmelsen om, at barnet har ret til omsorg og tryghed. Jeg ved ikke, om vi kan lovgive om det. Det er der vel ingen overhovedet i denne verden som kan være uenig i. Jeg mener ikke, at SF behøver at lovgive om, at jeg skal give min datter et kys på kinden, inden hun går til ro. Det har jeg altid gjort, også uden lovgivning.

Bjørn Elmquist (RV):

Jamen så er vi jo helt ovre i den anden ende af lovgivningen. Så er det noget med incest. Nej, undskyld!

Jeg må indrømme, at jo mere jeg har hørt på denne debat, jo mere får jeg lyst til at sige ja til SF's forslag, for magen til gang pølsesnak – undskyld udtrykket, fru formand – skal man dog lede længe efter. Skal forældrene have lov til at gå op og ned ad gulvet med deres barn, når det græder om natten? Ja, selvfølgelig, selvfølgelig. Må man have lov til at give sit barn et par lussinger, blev der spurgt. Jamen det fremgår jo af domspraksis, hvis nu man satte sig ind i den – vi hørte jo et forsøg på at få belært SF's ordfører om, hvad straffelovens paragraffer gik ud på. Hvis nu man satte sig ind i det, så er der faktisk en domspraksis, der viser, at hvis man giver en kraftig lussing, så kan det generelt være uden for området for lovlig revselse. Så altså de dér par lussinger, som vi hørte fru Fergo tale varmt for, de er i dag forbudt efter gældende lovgivning. Det er strafbelagt, ja, endog oveni, som justitsministeren så rigtigt siger.

Der fór en lille djævel i mig, da jeg nu hørte fru Fergo og alle de steder, hvor hun sagde: Jamen hvad skal man så gøre, når der bliver gjort sådan mod børn? Hvordan kan vi dog – meget bekymret blev der spurgt – klare den situation? Da sad jeg og tænkte: Hvad hvis det er ægtefællen i stedet for? Hvad er der i vejen for, at ægtefællen får et par kraftige lussinger eller er par lussinger? Hvad er der i vejen for det? Hvorfor skal politiet blande sig i det, og hvem skal dog anmelde det? Skal det være barnet, der skal anmelde? Eller skal det være moderen selv? Eller skal det være naboen, når de hører en stor ballade? Ja, forhåbentlig da!

Jeg håber også, at fru Inge Dahl-Sørensen vil foretage anmeldelser, hvis hun bliver klar over, at der er børn, der bliver udsat for fysisk afstraffelse, ligesom man naturligvis gør, hvis man har indtryk af, at der er en ægtefælle, der får tæsk af manden.

Men så til det mere saglige: SF's beslutningsforslag – som jeg altså har megen sympati for og også stigende sympati, efterhånden som debatten er skredet frem – kan vi ikke stemme for, for jeg synes, at vi står i en lovteknisk set meget vanskelig situation. Hvis bare vi havde nogle paragraffer, vi kunne fjerne, så var det forholdsvis enkelt, men vi skal altså ud med en aktiv lovgivning. Vi skal ud med en aktiv formulering.